

CARITATS

Un relat de: [Esther Llombart Ramis](#)

Sempre portava la mateixa roba, uns pantalons desgastats de pana d'un color marronós i una camisa descolorida que en algun moment havia estat blava. Tot i això, no feia mala olor, només una fragància de fum de llenya cremada.

Al matí apareixia pel poble escortat pels rajos de sol més matiners i al vespre es fonia entre el cel ataronjat, pel camí que condueix al riu. Subsistia de les almoines de la gent, que eren més generoses a mesura que els recels primerencs s'esvanien.

Ella s'havia acostumat a tirar a l'olla un grapat més del que fes per dinar. Sabia l'hora que passava i li ho tenia preparat. Com qui espera una visita important, no perdia de vista el rellotge de la cuina i quan ja creia que faltava poc, s'arribava al bany, es mirava al mirall, s'arreglava els cabells i es posava un toc de carmí als llavis. La trobada només durava segons, però els ulls tristos i blaus de l'enigmàtic personatge continuaven mirant-la durant la resta del dia i també a la nit, fins que s'adormia, al costat dels roncs d'un marit amb qui gairebé ja no parlava.

Aquell dia el convidà a passar amb l'excusa que l'arròs encara no estava del tot cuit. Gairebé a l'uníson, la porta es tancava darrere d'ell i la bata d'ella es desplomava i destapava la seva nuesa.

—No vull aquest tipus de caritat —digué ell amb un to ofès.

—Però jo sí —respongué ella amb fermesa—.

—D'acord, ho trobo just.

—Gràcies, i ara desenganxa't de la porta i vine. Només tenim una hora i no vull perdre més el temps.